

***Sant Pere, 1000 anys d'història.* Terrassa: Centre d'Estudis Històrics de Terrassa, 2019. Terme, 34. Pàgs. 57-168 i ils. [17 x 24].**

Dossier format per sis estudis en els quals es revisen aspectes relacionats amb l'església de Sant Pere d'Ègara. El primer redactat per Antonio MORO I GARCÍA tracta sobre l'arquitectura i la litúrgia dels ss. VI-VIII; sobre la construcció del conjunt episcopal i la simbiosi que hi havia entre ambdós aspectes: el culte, la forma de l'edifici: pòrtics, peus, àbsis. Carles SÁNCHEZ MÁRQUEZ analitza el retaule mural de Sant Pere, descobert el 1895 en motiu de la campanya de restauració de l'església per l'arquitecte Paula del Villar i Carmona. Es destaca la rellevància del retaule situat a la capçalera de l'església i s'aporten noves dades sobre la iconografia del retaule. Joan SOLER JIMÉNEZ aprofundeix en la documentació, comenta que el primer text en el qual apareix Sant Pere d'Ègara és del 963. Indica que l'advocació inicial a Sant Pau pròpia de l'etapa visigòtica es transforma per motius socials i econòmics durant el període 940 a 970 en l'advocació de Sant Pere, i va estar motivada pels interessos de l'arquebisbat de Narbona i el bisbat de Barcelona, ja que volien reorganitzar l'activitat religiosa en la zona del castell de Terrassa. Domènec FERRAN I GÓMEZ ha treballat l'etapa romànica de l'església i es planteja com era l'estructura arquitectònica anterior a aquest període. Considera que la nau romànica no conserva decoracions. Només a la porta de la façana sud hi ha una decoració escultòrica, la qual s'estudia en l'article. Maria GARGANTÉ LLANES tracta sobre el retaule barroc de Sant Valentí situat a l'església de Sant Pere i que és de les darreries del s. XVII i inici del s. XVIII. En l'actualitat és l'únic retaule barroc conservat a Terrassa i vol esbrinar la seva autoría. Destaca l'oblit que ha patit el barroc en l'àmbit patrimonial de la ciutat. Finalment, Gemma RAMOS SERRA se centra en la capella del Santíssim i les incorporacions artístiques a la parròquia durant el segle XX. Entre les reformes hi ha l'altar major de Sant Pere duta a terme per Rafael Masó i l'altar de la Mare de Déu de Montserrat. Omet altres intervencions realitzades el s. XX i que ja han estat tractades.

Per tant, el volum aporta nous coneixements sobre l'església i fa un recorregut des de l'alta edat mitjana fins el s. XX. Els treballs inclouen imatges i alguns incorporen bibliografia i notes a peu de pàgina. Aprofundeixen en l'estudi del patrimoni i com aquest s'ha conservat.

IHE
(Secretaria de la revista)

Traducción de la reseña anterior:

Dossier formado por seis estudios en los que se revisan aspectos relacionados con la iglesia de Sant Pere d'Ègara. El primero ha sido redactado por Antonio MORO I GARCÍA y trata sobre la arquitectura y la liturgia de los ss. VI-VIII; sobre la construcción del conjunto episcopal y la simbiosis que había entre ambos aspectos: el culto, la forma del edificio: pórticos, pies, ábside. Carles SÁNCHEZ MÁRQUEZ analiza el retablo mural de Sant Pere, descubierto en 1895 con motivo de la campaña de restauración de la iglesia por el arquitecto Paula del Villar i Carmona. Se destaca la relevancia del retablo situado en la cabecera de la iglesia y se aportan nuevos datos sobre la iconografía del retablo. Joan SOLER JIMÉNEZ profundiza en la documentación, comenta que el primer texto en el cual aparece Sant Pere d'Ègara es del 963. Indica que la advocación inicial a San Pablo propia de la etapa visigótica se transforma por motivos sociales y económicos durante el periodo 940 a 970 en la advocación a San Pedro, y estuvo motivada por intereses del arzobispado de Narbona y el obispado de Barcelona, ya que querían reorganizar la actividad religiosa en la zona del castillo de Terrassa. Domènec FERRAN I GÓMEZ ha trabajado la etapa románica de la iglesia y se plantea como era la estructura arquitectónica anterior a este periodo. Considera que la nave románica no conserva decoraciones. Solo en la puerta de la fachada sur hay una decoración escultórica, la cual se estudia en el artículo. Maria GARGANTÉ LLANES trata sobre el retablo barroco de San Valentín situado en la iglesia de Sant Pere y que es de finales del s. XVII y principios del s. XVIII. En la actualidad es el único retablo barroco conservado en Terrassa y quiere llegar a saber su autoría. Destaca el olvido que ha padecido el barroco en el ámbito patrimonial de la ciudad. Finalmente, Gemma RAMOS SERRA se centra en la capilla del Santísimo y las incorporaciones artísticas en la parroquia durante el siglo XX. Entre las reformas hay el altar mayor de Sant Pere llevada a cabo por Rafael Masó y el altar de la Virgen de Montserrat. Omite otras intervenciones realizadas en el s. XX y que ya han sido tratadas.

Por lo tanto, el volumen aporta nuevos conocimientos sobre la iglesia y realiza un recorrido desde la alta edad media hasta el s. XX. Los trabajos incluyen imágenes y algunos incorporan bibliografía y notas a pie de página. Profundizan en el estudio del patrimonio y como éste se ha conservado.

IHE
(Secretaria de la revista)